

førte om, at naar han kom ud, skulde han blive et andet Menneske.

Jeg skal yderligere, da vi ere ved Dokumentationen, meddele noget om, hvorfra Tanken om, at Legemsstraf kunde anvendes for visse Forbrydelser af raa og voldsom Natur, hidrører. Jeg holder her i min Haand et udmærket Værk, som hedder Betænkning fra Kommissionen angaaende Statstilsyn med Børneopdragelse. I denne Kommission sad Formanden for Kriminalistforeningen, Professor Torp. Han udarbejdede til Brug for Kommissionen — og som Del af Betænkningen findes det her — et Forslag, hvori det hedder, at Rottingstraf bør kun idømmes for Forbrydelser, der vidne om særlig Raahed; i saadanne Tilfælde kan Straffen anvendes paa alle Mandspersoner under 21 Aar osv. I Motiverne hertil staar der: „Denne Bestemmelse afviger i flere Retninger stærkt fra den nugældende Regel i Straffelovens § 29. Paa den ene Side vil det sikkert være rigtigt at indskrænke denne Strafs Anvendelse til saadanne Forbrydelser, der vidne om særlig Raahed.“ Dette motiveres saa nærmere saaledes: „Kun her kan der siges at være Trang til den, og her er Faren for, at Straffen skal virke forraaende, i Reglen uden al Betydning“. „Men“, siges der saa, „det synes da paa den anden Side ubetænkeligt at rykke Aldersgrænsen op til 21 Aar. . . . Det overses ikke, at Reglen herved kommer til at gaa noget uden for den ellers for dette Forslag satte Ramme; men Fordelene ved denne Udvidelse ere sikkert saa betydelige, at det er naturligt at lade det formelle Hensyn til Lovens Ramme vige osv.“

Altsaa, mine Herrer, Professor Torp mente, som det maa antages med Tilslutning af denne Kommission, den Gang, at det vilde være rigtigt at bevare Legemsstraf for unge Personer for raa og voldsomme Forbrydelser, og uagtet de ikke havde noget Mandat til at udtale sig om, hvorvidt en saadan Straf ogsaa burde bringes i Anvendelse paa Personer over 18 Aar, og uagtet de ved at blande noget ind i deres Forslag derom, fremkom med noget ganske uvedkommende, vare de saa betagne af Følelsen af denne Strafs Værdifuldhed, at de mente det nødvendigt — de kunde jo ikke tale om gamle Folk, det

laa for langt uden for deres Omraade — at indføre denne Straf som ny Straf for saadanne Forbrydelser for Personer mellem 18 og 21 Aar.

Man taler ofte om denne Sag saaledes, som om der var ganske almindelig Enighed mellem de sagkyndige om Pryglestraffens Forkastelighed, og som om dette var Resultatet af det Juristmøde, der blev afholdt i Christiania i 1899. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at skønt Flertallet paa dette Møde var imod Pryglestraffen, havde den ogsaa Tilhængere, bl. a. en Dommer, Sorenskriver Hausmann, der udtalte sig saaledes: „Hin Bemærkning om, at Pryglestraffen blandt habile Jurister har faa Talsmænd, kan vistnok ganske være berettiget, for saa vidt den begrænses til at gælde Teoretikerne“ . . . osv. Og saa skriver han senere: „Og Mænd i praktiske Stillinger, som tale ud af Erfaringer fra Livets Virkelighed, have saa godt som uden Undtagelse udtalt sig i modsat Retning, udtalt sig for Ønskeligheden af denne Straf, naar den anvendtes paa rette Maade og ved de rette Anledninger.“ Han ender med at omtale Udtalelser af Mænd i praktiske Stillinger, Hovedstadens Politimester osv. Jeg skal ikke opholde mig videre ved dette.

Jeg skal endvidere anføre en Udtalelse om Kriminalister, hvis Mening jeg for Resten ikke deler — jeg er selv Kriminalist — af den franske Forfatter Anatole France. Han udtaler ifølge Ugeskrift for Retsvæsen: „Der er en Grusomhed, der er særlig for de civiliserede Folk, og som overgaar, hvad Barbarerne kunne finde paa. En Kriminalist er langt mere ond end en vild. En Filantrop opfinder Straffe, der vare ukendte for Persien og Kina. Den persiske Bøddel lod Fangerne dø af Sult. Der maatte en Filantrop til at finde paa at lade dem dø af Ensomhed. Det er netop deri, at Straffen ved Cellefængsel bestaar. Den er uden Lige paa Grund af sin Varighed og sin Grusomhed. Er Ofret heldigt, bliver han gal, og Vanviddet berøver ham Følelsen for sine Lidelser“. Dette er imidlertid kun en Udtalelse i en Roman. Men jeg vil sige, at naar man gennemlæser Forhandlingerne paa Kriminalistmødet i Kristiania i 1899, viser det sig, at man ikke der kommer til noget positivt Resultat.